

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. K. N.**, nar. X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem ve Varnsdorfu, S.K.
Neumanna 2052, číslo ev. ČAK 19064

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2021 č. j. OAM-341/ZA-ZA11-HA12-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) z důvodu, že jeho žádost byla shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležité a v souladu s požadavku ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odůvodněné, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
3. Dále žalobce namítl procesní pochybení žalovaného, neboť nepředvolal právního zástupce žalobce k převzetí napadeného rozhodnutí, čímž porušil ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu.
4. V obecné rovině rovněž žalobce namítl porušení ust. § 2 odst. 1, odst. 4, §3, §50 a § 52 správního řádu a ust. §10a a §11 zákona o azylu, čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
5. Žalobce má za to, že se žalovaný také nedostatečně zabýval tím, že žalobci hrozí v případě zamítnutí žádosti nucené odcestování do země původu, kde mu hrozí případné trestní stíhání a bojí se o svůj život, nebo mu vyhrožují jeho věřitelé. Poukázal také na faktickou nemožnost vycestování žalobce do země původu s ohledem na absenci komerčních i repatriačních letů.
6. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že jím uváděné informace neposoudil jako nové skutečnosti a tyto řádně neprostudoval, neposoudil jejich věrohodnost a také z vlastní iniciativy nezjistil další skutečnosti potřebné pro zjištění skutkové stavu, když neprovedl žádné šetření a bez jakéhokoli vlastního posouzení označil další návrhy za nadbytečné. Shromážděnými podklady rozhodnutí se pak žalovaný podle názoru žalobce zabýval jen okrajově a z pohledu nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nedostatečně.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření žalobě zejména zrekapituloval průběh správního řízení, jakož i průběh řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (včetně soudního přezkumu), a setrval na svém závěru, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno označit za nové ve smyslu zákona o azylu, a současně v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný rovněž uvedl, že vzhledem k poměrně krátké době od pravomocného skončení soudního přezkumu řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu do podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu lze usuzovat na to, že hlavním důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky.
9. Žalovaný dále poukázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, kteréžto si byl při svém rozhodování vědom s tím, že judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na případě žalobce.
10. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 9. 7. 2020 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani není nijak politicky aktivní. Je ženatý, kdy s manželkou již není v kontaktu, a má dvě dcery žijící ve Vietnamu u rodičů žalobce. Zemi původu opustil začátkem roku 2018, kdy přicestoval do Ruska, kde pobýval téměř rok, a poté přijel začátkem roku 2019 autem do České republiky, a to nelegálně. Někdy počátkem roku 2019 ztratil cestovní doklad. Ztrátu nehlásil z obav ze zadržení policií. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má ve Vietnamu dluhy (vůči soukromým věřitelům a bance) a věřitelé jej ohrožují na životě. Od rodičů ví, že jej skoro každý měsíc hledají věřitelé doma a požadují zaplacení dluhu. Banka chce rovněž zpět své peníze. Dále se v zemi původu dostal do konfliktu s člověkem, který na něj podal žalobu k soudu poté, co jej žalobce při fyzické potyčce poranil na hlavě. Dotyčný strávil se zraněním čtyři měsíce v nemocnici, a jelikož neobdržel od žalobce požadované peníze, tak na něj podal trestní oznámení, což žalobci sdělili až rodiče, a proto tuto skutečnost neuvedl již v předchozím řízení o žádost o mezinárodní ochranu. Nyní má obavu, že jej po návratu to vlastní policie zadrží a dostane trest. Také je mu známo, že se nemůže vrátit do země původu, neboť jsou z důvodu pandemie uzavřené hranice.
14. Žalobce již dne 31. 5. 2019 poskytl obdobné údaje ke svojí první žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jen, že je hodně zadlužený, chce si na území České republiky najít práci a šetřit, aby mohl splatit dluhy, neboť jej věřitelé ohrožují na životě. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 9. 8. 2019 č.j. OAM-302/LE-BA04-HA10-2019, jež nabylo právní moci dne 14. 8. 2019, rozhodl o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
15. Z dokumentu „Informace OAMP – Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi - stav k měsíci září 2020“ se podává mimo jiné, že civilní orgány měly účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami. Zákon v zemi zakazuje fyzické týrání zadržovaných osob. Ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. V zemi neprobíhá žádný vnitřní vojenský konflikt ani válka s jinou zemí. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny četné zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
16. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, čehož žalobce prostřednictvím svého zmocněnce učinil. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí.

17. Žalovaný předvolal žalobce osobně k převzetí napadeného rozhodnutí. Žalobce si předvolání převzal, avšak k převzetí napadeného rozhodnutí se bez omluvy nedostavil, pročež napadené rozhodnutí nabylo právní moci v den avizovaného předání rozhodnutí, tj. dne 28. 1. 2021. Žalovaný následně napadené rozhodnutí spolu s vyrozuměním o nabytí právní moci doručil zmocněnci žalobce prostřednictvím datové schránky.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* A dále: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“*
24. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o*

žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 č.j. 1 Azs 57/2017-52: *„Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
26. Shora citované rozsudky Nejvyšší správního soudu, na které poukázal i žalovaný, směřují k tomu, že institut opakované žádosti by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu žalovaný má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda nedošlo k takové změně okolností v zemi původu, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Této povinnosti nicméně žalovaný dostál.
27. Žalovaný se na straně 4 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně zabýval doplněním důvodů žádosti o mezinárodní ochranu v podobě dluhu u banky, o kterém se nezmínil ve své předchozí žádosti, údaj o trestním stíhání v souvislosti s ublížením na zdraví jiné osobě, a deklarovanou nemožností vycestovat z důvodu uzavřených hranic vzhledem k současné pandemii. Žalovaný zde především správně konstatoval, že je povinností žadatele o mezinárodní ochranu uvést všechny možné důvody jeho obav z návratu do země původu, aby je mohl správní orgán posoudit. Skutečnost, že si žalobce vzal úvěr u banky, mu byla jistě známa i v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu. Totéž platí i o ublížení na zdraví, kterého se v zemi původu žalobce dopustil a jež si vyžádalo čtyřměsíční hospitalizaci poškozeného, neboť žalobce zcela jistě mohl a měl počítat s tím, že při takovémto protiprávním jednání s takovými následky by mohl být trestně stíhán či žalován o náhradu škody v civilním řízení. Nic tedy nebránilo tomu, aby žalobce obě tyto skutečnosti uvedl již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud tak neučinil, pak se tyto skutečnosti nestaly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení jen vlastním zaviněním žalobce, protože na základě těchto skutečností není opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vskutku přípustná. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani až dodatečná povědomost žalobce o tom, že proti němu byla žaloba skutečně podána.
28. Žalovaný se rovněž řádně a přiléhavě vypořádal s nově žalobcem uplatněným důvodem žádosti spočívajícím v nemožnosti vycestování z důvodu uzavřených hranic v důsledku pandemie nemoci COVID-19, a to konkrétně v předposledním odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí, kdy se závěry žalovaného zde uvedenými soud plně souhlasí.
29. Žalovaný se rovněž řádně zabýval i tím, zda v zemi původu žalobce nedošlo k tak zásadní změně situace, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

30. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že by skutečným motivem žalobce pro podání jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohla být pouze legalizace dalšího pobytu žalobcem na území České republiky. Pokud má žalobce skutečně v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud k tomu kupř. ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“
31. Nejvyšší správní soud také ve své judikatuře již mnohokrát uvedl, že obtíže spojené se splácením dluhů a obecně ekonomické nesnáze nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79, či usnesení ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23).
32. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že jeho zmocněnec nebyl řádně podle ust. § 24a odst. 1, odst. 3 zákona o azylu předvolán k převzetí napadeného rozhodnutí, je třeba přisvědčit žalobci v tom, že se zde žalovaný dopustil skutku porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Tímto pochybením žalovaného však nebyl žalobce nijak poškozen či zkrácen na svých právech, když napadené rozhodnutí bylo žalovaným zmocněnci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky, a to následující den po nabytí právní moci, a žalobce tak následně lhůtu pro podání žaloby nezmeškal. Soud tak nemá za to, že by předmětné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto je nepovažuje za důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.
33. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s žádostí vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficitní v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud tak nesdílí názor žalobce, že by žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, odst. 4, §3, §50 a § 52 správního řádu a ust. §10a a §11 zákona o azylu, čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jak v obecné rovině žalobce namítal.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce